

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.306 van 21 december 2001
in de zaak A. 95.684/VII-22.949**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. DEMEYERE,
 kantoor houdende te 1083 BRUSSEL,
 Keizer Karellaan 343

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bengaalse nationaliteit, op 19 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEMEYERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 29 november 1999 en verklaarde zich op 1 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 2 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 27 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bengaalse taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Demeyere.

Betrokkene, die van Bangladesh afkomstig zou zijn, verklaart Bihari te zijn en lid te zijn van de "Bangladesh Nationalist Party" (BNP). Betrokkene verklaart Bihari te zijn en daardoor zou hij nooit het Bengaalse staatsburgerschap hebben kunnen verwerven. Tijdens zijn studententijd zou betrokkene zich hebben aangesloten bij de "BNP". Daardoor zou betrokkene problemen gehad hebben met leden van de regerende "Awami League" (AL) omdat hijzelf lid is van het "BNP", omdat hij Bihari is en omdat men een deel van de inkomsten van zijn zaak wilde verwerven. Regelmatig kwam een

groep van twaalf à vijftien mensen langs en persten geld af. Als ze weigerden, werden ze geslagen. De familie zou bij de politie klacht hebben neergelegd, maar deze klacht zou niet zijn genoteerd. Betrokkene zou de zaak van zijn vader hebben overgenomen en ook hij werd door leden van de "AL" bedreigd. Op een dag zou betrokkene zus door leden van de "AL" zijn ontvoerd. Betrokkene neemt aan dat ze werd verkracht en vermoord, omdat hij tot op de dag van vandaag geen nieuws van haar heeft en omdat 'dat de gewone praktijk van het "AL" is'. Op een dag zouden leden van de "AL" wapens in zijn huis hebben gelegd en de politie hebben verwittigd. De politie zou deze wapens hebben gevonden. Betrokkene kreeg angst en hij besloot zijn land te(r) verlaten. Hij ontvluchtte Bangladesh op 28 september 1999 en hij kwam op 29 november 1999 in België aan. Betrokkene vroeg op 1 december 1999 asiel aan.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een aantal tegenstrijdige en bevreemdende elementen in betrokkene's verklaringen. Zo verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken lid geworden te zijn van de "BNP" in 1999, terwijl hij in zijn dringend beroep stelt lid geworden te zijn in 1997. Aanvankelijk verklaarde betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep dat hij niet zoveel van de partij weet en dat hij geen functie in de partij heeft, terwijl hij later in (het) kader van het dringend beroep alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij "publicity" secretary van zijn streek is. Nochtans kan hij weinig informatie over deze uitvoerende taak van de partij geven (plakte posters, kreeg orders van leiders), zodat aan de authenticiteit van zijn beweringen kan getwijfeld worden. Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geboren te zijn in het vluchtelingenkamp van Mohammapur, terwijl hij in dringend beroep verklaart dat hij nooit in het kamp heeft geleefd. Nog verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij het Bengaalse staatsburgerschap niet bezit, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (IND-rapport over de positie van Bihari's in Bangladesh in verband met asielprocedures, 18 mei 1998), blijkt dat kinderen van Bihari's geboren na 25 maart 1971 (betrokkene werd immers in 1978 geboren) zonder meer de Bengaalse nationaliteit verkrijgen.

Verder is het ook bevreemdend dat betrokkene zelf beweert dat de 'organisatie die zich inzet voor de belangen van Bihari's (kan deze niet benoemen)' een deel van zijn reiskosten op zich heeft genomen, terwijl hij hierover totaal geen informatie of details kan verschaffen.

Bovengaan de tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat vraagtekens dienen geplaatst te worden bij het geheel van betrokkene's relaas.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet in het bezit is van enig reis- en identiteitsdocument, waardoor zijn reisroute en identiteit niet kan worden nagegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid, in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), in het bijzonder artikel 62, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (manifeste beoordelingsfout), van

artikel 1 A, 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de rechten van verdediging; dat het middel als volgt werd uitgewerkt :

"- schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in het bijzonder artikel 62;

- schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (manifeste beoordelingsfout);

- schending van het artikel 1, A, 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951;

Doordat, de bestreden beslissing vooreerst(e) wijst op enkele tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen.

1. Dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben lid geworden te zijn van de BNP in 1999, terwijl hij in zijn dringend beroep stelde lid geworden te zijn (in) 1997.

Terwijl in het rapport, opgesteld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk staat, ik citeer:

"(...) Tijdens mijn studies werd ik lid van de BNP en in januari 1999 werd ik aangesteld als advertising-agent van de partij"

Uit deze verklaring afgek(l)egd en ondertekend door verzoekende partij voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt impliciet, maar duidelijk, dat verzoekende partij voor 1999 lid geworden is van de partij, vermits hij pas in 1999 advertising-verantwoordelijke werd;

Er bestaat bijgevolg geen tegenspraak tussen de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot zijn lidmaatschap van de BNP;

2. Dat verzoekende partij tijdens het verhoor in dringend beroep zou verklaard hebben dat hij (...) geen functie in de partij heeft, terwijl hij later in het kader van het dringend beroep alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart heeft dat hij "publicity secretary" van de streek was.

Terwijl dat op de vierde bladzijde van het rapport, opgesteld tijdens het verhoor door de jurist van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en voor de Staatlozen (hierna: CGVS) duidelijk vermeld staat dat verzoekende partij in januari 1999 aangesteld werd als "publicity secretary" voor de streek 'lalborgh';

Dat verwerende partij bijgevolg de feiten verkeerdelijk heeft aangewend en aldus een manifeste beoordelingsfout heeft begaan bij het nemen van de bestreden beslissing;

Doordat verzoekende partij zichzelf zou hebben tegengesproken in verband met zijn verblijfplaats in Bangladesh;

Dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde geboren te zijn in het vluchtelingenkamp Mohammapur te Dhaka, terwijl hij in zijn dringend beroep verklaart nooit in het kamp te hebben geleefd;

Terwijl dient vastgesteld te worden dat tussen beide verklaringen geen contradictie bestaat;

Inderdaad, dat de familie van verzoekende partij zich na de geboorte van verzoekende partij, gevestigd heeft in het district Lalborgh;

Vandaar dat verzoekende partij verklaarde nooit in het vluchtelingenkamp geleefd te hebben; Dit sluit uberhaupt niet uit dat hij in het vluchtelingenkamp geboren werd;

Dat weerom dient vastgesteld te worden dat verwerende partij zijn appreciatiebevoegdheid te buiten gegaan is en een manifeste beoordelingsfout heeft begaan bij de interpretatie van de feiten;

Dat, indien het Hof deze redenering, om de ene of de andere reden, niet kan volgen, dient bovendien vastgesteld te worden dat deze tegenstrijdigheden niet van die aard zijn, dat het verhaal van verzoekende partij elke geloofwaardigheid dient ontnomen te worden.

In die zin heeft verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan die de vernietiging van de bestreden beslissing door de Raad van State rechtvaardigt.

Doordat verzoekende partij verklaard heeft dat hem de Bengalese nationaliteit geweigerd werd, terwijl 'uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal zou beschikken (...) blijkt dat kinderen van Bihari's geboren na 25 maart 1971 (...) zonder meer de Bengaalse nationaliteit verkrijgen".

Dat het bijgevolg uiterst verwonderlijk, en totaal onaanvaardbaar is dat verwerende partij besluit dat de "bovengaannde tegenstrijdigheden (...) dermate fundamenteel (zijn) dat vraagtekens dienen geplaatst te worden bij het geheel van betrokkenes relaas".

Terwijl dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij niet in het bezit is van de Bengalese nationaliteit, onafhankelijk van het feit of hij deze nationaliteit kon bekomen;

Verzoekende partij heeft verklaard dat hij getracht heeft de Bengalese nationaliteit te bekomen en dat deze hem geweigerd werd;

Feit is vast te stellen dat verzoekende partij de Bengalese nationaliteit niet heeft;

Dit feit maakt het relaas van verzoekende partij nog niet bedrieg(e)lijk;

Er anders over oordelen houdt een manifeste beoordelingsbevoegdheid in hoofde van verwerende partij is(n);

Wat betreft de betaling van zijn reiskosten dient opgemerkt te worden dat deze gedragen wordt gedeeltelijk door de BNP, de partij waartoe verzoekende partij toegetreden was, deels door Bihari's (geen Bihari-organisatie);

Het gaat hier hoogst waarschijnlijk om een misverstand tussen beide partijen;

In ieder geval kan evenmin dit feit van die aard zijn dat iedere geloofwaardigheid in het verhaal (van) verzoekende partij zoek is;

Tenslotte heeft verzoekende partij wel een ernstige en gegronde vrees in de zin van het artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève (cf. supra), in tegenstelling tot hetgeen beweerd wordt door verwerende partij ;

Hieromtrent volstaat het te verwijzen naar een artikel verschenen in de International Journal Of Refugee Law (Oxford University Press 1999, Vol. 11 No. 4) (bijlage 3), dat als integraal deel dient beschouwd te worden van het huidige verzoekschrift.";

Overwegende dat het beginsel van het recht van verdediging in principe niet van toepassing is op de procedure bij de commissaris-generaal; dat het hier immers gaat om een administratieve en niet om een jurisdictionele procedure; dat dit onderdeel van het middel dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de verzoekende partij verder tracht een louter feitelijke discussie te voeren over de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van de zaak; dat met betrekking tot de appreciatie van feitelijke gegevens, de Raad van State zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid; dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het middel, wat dit onderdeel betreft, niet gegrond is;

Overwegende, ten overvloede, dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partij tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure heeft afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvraag van betrokkene bedrieglijk is; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissing blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn;

Overwegende dat uit het (omstandig) verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende tenslotte dat de bepalingen van de Conventie van Genève geen rechtstreekse werking hebben; dat de verdragsluitende staten in hun nationale wetgeving staten de criteria moeten vastleggen op grond waarvan het statuut van vluchteling kan worden verleend; dat, wat België betreft, artikel 52 van de Vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en deze kan worden teruggeleid of uitgezet; dat een schending van de bepalingen van voornoemd verdrag dan ook slechts dienstig kan worden ingeroepen wanneer de verzoekende partij eveneens op concrete wijze een schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van

artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.